

**КОНФІДЕНЦІЙНА ІНФОРМАЦІЯ,
ІНФОРМАЦІЯ ПРО ОСОБУ ТА ПЕРСОНАЛЬНІ ДАНІ:
СПІВВІДНОШЕННЯ І РОЗПОВСЮДЖЕННЯ**

Похлеба А.В.

Науковий керівник – ст. викладач Чепела С.П.

Харківський національний університет радіоелектроніки
(61166, Харків, пр. Науки, 14, каф. Філософії, тел. (057)702-1-465)
e-mail: anastasiia.pokhlieba@nure.ua

In the Ukrainian legislation several laws regulate the provision of information about individuals and legal entities. These are the Law on Information, which regulates relations concerning the receipt and distribution of information, and the Law on Protection of Personal Data, which defines the protection and processing of personal data, and the Law on Access to Public Information, which grants the right to receive information, owned by the managers. The same definitions in these Laws are not identical but, at times, partly contradictory to one another, which creates problems for a person to exercise his right to information.

Що до цього питання, Закон України «Про інформацію» ототожнює ці поняття. У статті 11 цього Закону міститься таке визначення: *«інформація про фізичну особу (персональні дані) – відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована...»*. Аналогічне визначення персональних даних закріплено у статті 1 Закону «Про захист персональних даних»: *«персональні дані – відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована»*. Проте у цьому Законі прямо не сказано, що вся інформація про особу – це її персональні дані.

Також, якщо певна інформація дає змогу володільцю виділити із групи людей конкретну особу, то її можна вважати персональними даними. Тому, дані, які самі по собі не є персональними даними, за певних обставин (коли вони дають змогу ідентифікувати особу) ними стають.

Варто також наголосити, що не вся інформація за бажанням особи може бути віднесена до конфіденційної. Є багато випадків, коли різними законами передбачено відкритість певної інформації, наприклад, про займану посаду і робочі контакти, розпорядження бюджетними коштами, відомості із відкритих реєстрів тощо. Отже, законами може бути заборонено будь-кому обмежувати доступ до певної інформації. Фактично особа, якої стосується інформація, не має права визначати режим доступу до такої інформації.

Тому, можемо зробити висновок, що:

- **конфіденційною є інформація** про фізичну або юридичну особу, крім суб'єктів владних повноважень, яка обмежена у доступі цією особою,

а також попередньо обмежена законодавством до моменту, поки особа не відкриє таку інформацію за власним бажанням;

- така інформація може поширюватися за бажанням (згодою) відповідної особи у визначеному нею порядку відповідно до передбачених нею умов, а також в інших випадках, визначених законом;

- законодавством може бути заборонено віднесення певної інформації до обмеженої у доступі, зокрема і конфіденційної.

В той же час законодавством може бути заборонено віднесення певних персональних даних фізичної особи до конфіденційної інформації. Відкритою є, наприклад, така інформація:

- прізвища, імена, по батькові фізичних осіб, які отримали бюджетні кошти, отримали у володіння, користування чи розпорядження державне та/або комунальне майно (частина п'ята статті 6 Закону «Про доступ до публічної інформації»);

- персональні дані, що стосуються здійснення особою, яка займає посаду, пов'язану з виконанням функцій держави або органів місцевого самоврядування, посадових або службових повноважень (частина друга статті 5 Закону «Про захист персональних даних»).

В деяких випадках така інформація може поширюватись без згоди особи. Відповідно до частини другої статті 14 Закону «Про захист персональних даних» поширення персональних даних без згоди суб'єкта персональних даних або уповноваженої ним особи **дозволяється у випадках, визначених законом**, і лише (якщо це необхідно) в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини. До таких законів ми можемо віднести, наприклад, податкове чи кримінально-процесуальне законодавство, що надають право відповідним органам отримувати обмежену у доступі інформацію для виконання своїх функцій.

Те, що конфіденційна інформація буде надаватись відповідно до Закону «Про доступ до публічної інформації», зовсім не означає, що вона може легко на розсуд службовця, який розглядає запит, поширюватись серед необмеженого кола осіб. Трискладовий тест зобов'язує якомога повніше оцінювати обставини справи. І тільки дуже вагомі аргументи на користь суспільного інтересу (який полягає лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини) можуть схилити терези на користь розголошення інформації. Тим більше, якщо це стосується чутливої інформації.

Без такого балансу, ми автоматично закриваємо усі персональні дані, що не відповідає практиці Європейського суду з прав людини. У цьому і специфіка, і родзинка, і звичайно ж складність застосування цих двох законів: ні право на інформацію, ні право на приватність не мають пріоритету один над одним. Тільки у конкретній ситуації з врахуванням конкретних обставин ми можемо сказати, яке з цих прав переважає.